

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: **P. V.**
zastoupený Ing. Michalem Faustem, daňovým poradcem
sídlem Ke Klenči 2469, 413 01 Roudnice nad Labem

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Pardubický kraj**
sídlem Boženy Němcové 2625, 530 02 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1015837/20/2804-50522-604170

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný žádost žalobce o prominutí (části) úroku z prodlení na dani z příjmů fyzických osob dle § 259b daňového řádu.
2. Úrok z prodlení na shora uvedené dani za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 byl žalobci stanoven ve výši 165.047 Kč a sdělen platebním výměrem ze dne 7. 5. 2019, č. j. 1090593/19/2804-50522-604170 za prodlení v rozmezí od 2. 4. 2013 (splatnost daně) do 12. 2. 2019 (úhrada daně). Žalobce nato správce daně požádal o prominutí části úroku za dobu od 1. 1. 2015 do 12. 9. 2019 (správně má být 12. 2. 2019), což činilo částku 116.742,23 Kč. Žádost byla zamítnuta.
3. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je v pořadí jeho druhým rozhodnutím ve věci, neboť původní rozhodnutí ze dne 26. 7. 2019 bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2020, č. j. 52 Af 55/2019-39 zrušeno pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a vráceno žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce považuje nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v souladu se závěry zrušujícího rozsudku zabýval pojmem ospravedlnitelný důvod prodlení. Podle žalovaného je atributem ospravedlnitelnosti možnost jednotného posouzení. S tím žalobce nesouhlasí, neboť dle něj je nutné ospravedlnitelnost hodnotit v individuálním kontextu. Ospravedlnitelný důvod, jehož posouzení se žalobce dovolával, byl nepřiměřeně dlouhý časový interval mezi původní splatností daně a splatností daně vyplývající z dodatečného platebního výměru. Tento časový interval byl důsledkem postupu žalovaného. Žalobce k tomu uvedl následující rozhodné skutečnosti.
5. Daňová kontrola byla zahájena více než tři roky po skončení zdaňovacího období a trvala přibližně dva roky. Některé úkony žalovaného se uskutečnily i po více než pěti měsících po reakci žalobce. Úročení tak běželo po dobu téměř šesti let. Žalobce uhradil daň ve výši 198.555 Kč (viz platební výměr) bezodkladně po vyčerpání opravných prostředků. Z těchto skutečností lze podle žalobce dovodit ospravedlnitelnost důvodů pro prominutí příslušenství daně. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 1. 2019, č. j. 10 Afs 43/2018-45. Byl to žalovaný, kdo jednal v rozporu s ust. § 259 a 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Žalovaný porušil zásadu rychlosti řízení a právě jeho postup je východiskem pro ospravedlnitelnost důvodů v nyní projednávaném případě. Žalobce v této souvislosti dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 1. 6. 2010, č. j. 2 Afs 35/2009-124 a na nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 225/01. Citované judikáty se týkají přiměřené lhůty pro skončení daňové kontroly, respektive povinnosti správních orgánů postupovat tak, aby věc byla vyřízena bez zbytečných průtahů.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně shrnul dosavadní průběh řízení a vyjádřil se k žalobní argumentaci. Rozhodnutí o prominutí příslušenství daně je rozhodnutím na základě správního uvážení. K rozhodování o prominutí příslušenství daně slouží v aplikační praxi pokyn Generálního finančního ředitelství (dále jen „GFŘ“) GFŘ-D-21. Kromě tohoto pokynu je žalovaný povinen při rozhodování vycházet i z judikatury správních soudů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí netvrdil, že jednotnost posouzení je nutným atributem ospravedlnitelnosti, nicméně jde o podstatný znak rozhodovací praxe. Žalovaný v případě žalobce dospěl k závěru, že extrémně dlouhá doba úročení není ospravedlnitelným důvodem pro prominutí příslušenství daně. Daňová kontrola byla u žalobce ukončena ve lhůtě dle § 148 odst. 3 daňového řádu. V souvislosti s tím popsal jednotlivé fáze daňové kontroly. Žalovaný se dále vyjádřil k namítané délce některých úkonů. Uvedl, že po obdržení odpovědi na výzvu k prokázání skutečností prováděl analýzu tam uvedených informací a ověřoval je na rozsáhlém množství dokladů poskytnutých žalobcem. Navíc žalobce nečinnost žalovaného nenamítal, ani si nijak nestěžoval na vedení daňové kontroly nebo nedodržení základních zásad správy daní. Nadto je žalovaný názoru, že v rámci daňové kontroly postupoval bez zbytečných průtahů. Žalovaný odmítl i námitku stran toho, že doba úročení nebyla zaviněna chováním žalobce. Úrok z prodlení dle § 252 odst. 1 daňového řádu v případě doměřené daně, pro kterou byl stanoven náhradní den splatnosti, běží počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. Žalovaný shrnul, že žalobce se dostal do prodlení v důsledku nesprávně tvrzené daně, což bylo zjištěno prostřednictvím daňové kontroly. S ohledem na tyto závěry navrhl žalovaný, aby soud žalobu zamítl.
7. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
8. Podle ust. § 259b odst. 2 daňového řádu *Správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.*
9. Jak shora zmíněno, k ustanovením daňového řádu ve znění novely provedené zákonem č. 267/2014 Sb. byl ohledně promíjení daně vydán Pokyn GFŘ-D-21, ve kterém GFŘ v jeho čl. III. 3. A. vymezilo následujících devět bodů jako skutečností, ve kterých lze spatřovat ospravedlnitelné důvody, pro které je možné podle zákonné úpravy prominout příslušenství daně.
- *Původní platba daně je daňovým dlužníkem vykonána omylem na jiný variabilní symbol nebo jiný účet správce daně, přičemž se současně nejedná o nejasnou platbu.*
 - *Jedná se o daňového dlužníka, kterému nepříznivý zdravotní stav (dočasný nebo trvalý) zabránil plnit jeho daňové povinnosti (nutno doložit prokazatelným způsobem).*
 - *V případech, kdy jsou sankcionovány pozdní platby zálohové povinnosti a celková daňová povinnost nevznikne, či je nižší než úhrn případně zaplacených záloh.*
 - *Daňovému subjektu bylo povoleno posečkání úhrady daně, k níž se váže úrok z posečkané částky, o jehož prominutí je žádáno (§ 156 daňového řádu).*

- *Daňový subjekt byl stížen živelní pohromou, hromadnou či individuální, v průběhu kalendářního roku, kdy mělo dojít k platbě daně. Za živelní pohromu se považují nezaviněný požár a výbuch, blesk, vichřice s rychlostí větru nad 75 km/h, povodeň, záplava, krupobití, sesouvání půdy, sesuny půdy a skalní zřícení, pokud k nim nedošlo v souvislosti s průmyslovým nebo stavebním provozem, sesouvání nebo zřícení lavin a zemětřesení dosahující alespoň 4. stupně mezinárodní stupnice udávající makroseismické účinky zemětřesení.*
- *Úrok z prodlení byl předepsán za daňový nedoplatek na dani z převodu nemovitostí/dani z nabytí nemovitých věcí v případech, kdy daňový subjekt včas uhradil přiznanou daň vypočtenou ze základu daně stanoveného z ceny zjištěné na základě ocenění znalcem a daň byla stanovena správcem daně odlišně z důvodu chybného posudku znalce.*
- *Úrok z prodlení vznikl z daně doměřené na základě dodatečného daňového tvrzení podaného daňovým subjektem bez výzvy správce daně.*
- *Prodlení s úhradou daně, k níž se váže úrok z prodlení, o jehož prominutí je žádáno, činilo maximálně 15 kalendářních dnů.*
- *Úrok z posečkané částky vznikl při přechodu daňové povinnosti zůstavitele na dědice za období ode dne úmrtí zůstavitele do dne nabytí právní moci rozhodnutí o dědictví.*

10. V nyní projednávané věci je stěžejním posouzení toho, jak se žalovaný vypořádal s žalobcem uváděným naplněním kritéria ospravedlnitelného důvodu (neurčitý právní pojem) prodlení, především pak ve světle závěrů zrušujícího rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2020, č. j. 52 Af 55/2019-39. K tomu soud připomíná, že žalovaný nebyl vázán návrhem žalobce (viz § 259b odst. 3 daňového řádu).

11. Již v prvním rozhodnutí a též u nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaný při posouzení žádosti vycházel především z pokynu GFŘ-D-21. Účelem pokynu je zejména jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně, jak plyne ze samotného Pokynu a jak uvedl i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Citovaný Pokyn GFŘ je tak třeba především vnímat jako určitou pomůcku, jejímž účelem je zamezit případným excesivním individuálním rozhodnutím.

12. Na tomto místě zdejší soud tak jako v předešlém rozhodnutí zdůrazňuje, že úprava prominutí úroku z prodlení v sobě zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu (*k prodlení s úhradou došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit*) a správního uvážení (*může zcela nebo zčásti prominout*). Při výkladu neurčitého právního pojmu se uvážení žalovaného, na rozdíl od realizace diskreční pravomoci, zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn., že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu. Správní soud pak posuzuje otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud proto musí mít možnost přezkoumat, zda výklad a aplikace neurčitého právního pojmu správcem daně je v souladu se zákonem (soudu nepřísluší nahrazovat úvahu správce daně úvahou svou a činit místo správce daně závěr, zda posuzované jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní

pojem, neboť by tak nepřípustným způsobem zasáhl do činnosti správce daně). K uvedenému viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 7. 2020, čj. 5 Afs 245/2019-28 dostupný tak jako i další rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz).

13. Úprava individuálního prominutí příslušenství daně byla do daňového řádu vložena novelou na základě zákona č. 267/2014 Sb. účinnou od 1. 1. 2015. Důvodová zpráva k tomuto zákonu ve vztahu k prominutí úroku z prodlení dle § 259b uvádí: *[o]dstavec 2 upravuje materiální kritérium, na základě jehož posouzení správce daně o prominutí meritorně rozhodne, pokud daňový subjekt naplní formální podmínky pro prominutí úroku podle odstavce 1. Tímto kritériem je existence zjevně ospravedlnitelného důvodu pro prodlení s úhradou daně. Mělo by jít o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje prohřešek spíše formalistický. Možnost docílit prominutí úroku by tak neměla svědčit daňovým subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či dokonce úmyslného jednání. Prominutí úroku by nemělo s ohledem na zásadu legitimního očekávání způsobit, že na pozdní úhradu daně nebude nahlíženo jako na prohřešek. I nadále musí být zachováno pravidlo, že za neplnění zákonné povinnosti musí být udělena adekvátní sankce. Prominutí úroku proto nemůže sloužit k setření rozdílu mezi těmi, kteří své povinnosti plní řádně a včas, a těmi, kteří je neplní. Posouzení ospravedlnitelnosti daného důvodu ze strany správce daně nesmí vytvořit stav, kdy by daňové subjekty mohly dopředu spoléhat na to, že jim nesplnění určité povinnosti bude prominuto. K takto předestřenému obecnému pojetí ospravedlnitelných důvodů soud nemá výhrady. Na uvedené pojetí tak navázal dotyčný pokyn GŘ, který vymezil devět shora zmíněných typových důvodů.*
14. Z obsahu napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaný v rozhodnutí zabýval žalobcem namítanými ospravedlnitelnými důvody, a to nad rámec Pokynu GŘ-D-21 (strana 4 a 5 napadeného rozhodnutí). V souladu s citovaným rozsudkem NSS ze dne 31. 7. 2020, čj. 5 Afs 245/2019-28, bod 20 krajský soud totiž připomíná, že důvody, které zákon označuje za ospravedlnitelné a pro které je následně možné příslušenství daně prominout, zákon blíže nespecifikuje. Zcela záměrně zde zákonodárce zakotvil právě neurčitý právní pojem, který správním orgánům umožní reagovat na konkrétní okolnosti jednotlivých případů za současného dodržení smyslu právní úpravy prominutí uložené pokuty. Z hlediska následného soudního přezkumu ve vztahu k výkladu neurčitého právního pojmu je totiž metodický pokyn vydaný Generálním finančním ředitelstvím nerozhodný. Podstatné je v tomto ohledu znění zákona, který však blíže jednotlivé ospravedlnitelné důvody nevymezuje. Zásadní je proto posouzení, zda skutečnosti tvrzené žalobcem bylo možné považovat za důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu považovat za ospravedlnitelný z hlediska důvodů, na základě kterých došlo k prodlení ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu, a to bez ohledu na to, jak tyto důvody vykládá vydaný metodický pokyn.
15. Žalovaný dospěl k závěru, že délka a trvání daňové kontroly nemohly mít vliv na prominutí příslušenství daně. Ve svých úvahách tak fakticky vyšel z toho, že výše citované ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu předpokládá hodnocení důvodů a okolností vzniku prodlení, nikoli samostatně a úzce jen důvody trvání prodlení. Ve stejném smyslu

jsou vymezeny i jednotlivé ospravedlnitelné důvody prodlení v Pokynu GFŘ-D-21, a to ve zřetelné souvislosti s citovanou důvodovou zprávou.

16. Krajský soud je toho názoru, že ospravedlnitelný důvod k prominutí úroku z prodlení dle § 259c odst. 2 daňového řádu je třeba vykládat a hodnotit právě ve vztahu k tomu, z jakého důvodu ke vzniku prodlení při platbě daně došlo, tedy jinými slovy, jaká byla příčina samotného vzniku prodlení. V napadeném rozhodnutí takové vyjádření nezaznělo výslovně, avšak z jeho odůvodnění jej lze vysledovat. Takto pojaté materiální kritérium posuzování žádosti o prominutí odpovídá textu a smyslu dotčeného ustanovení zákona a je též v souladu se záměry vyjádřenými v důvodové zprávě k novele zákona. Soud má tento náhled za správný s tím, že samotná délka prodlení bez hodnocení důvodu vzniku prodlení nemůže být považována za ospravedlnitelný důvod.
17. Žalobce svou žádostí a též následnou žalobou míří odlišným směrem, tedy argumentuje samotnou délkou trvání prodlení, tudíž úspěšný dle soudu být nemůže. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že délka trvání kontroly nemůže být považována za ospravedlnitelný důvod. K tomu poukázal na to, že daň byla uhrazena pozdě proto (tedy odkazoval na důvod prodlení), že žalobce ji v daňovém přiznání nesprávně tvrdil a byla stanovena až na základě daňové kontroly.
18. Žalovaný v žádosti ani v žalobě k důvodům nesprávně tvrzené a doměřené daně ničeho neuvádí. Naopak klade toliko důraz na délku doby mezi splatností daně a jejím uhrazením po proběhlé daňové kontrole, v čemž spatřuje zejména zavinění správce daně. K tomu soud uvádí, že je mu též známo z úřední činnosti, a je to známo i žalobci, že příčinou vzniku prodlení byla v daňovém přiznání tvrzená nižší daň, kterou se žalobci nepodařilo prokázat v daňovém řízení. Toto ostatně zmínil i žalovaný v napadeném rozhodnutí. K prodlení s placením daně proto došlo ryze ze zaviněných důvodů na straně žalobce, přičemž jak žalovaný, tak soud neshledali, že by bylo možno důvod hodnotit jako ospravedlnitelný.
19. Daňová kontrola sama o sobě nebyla důvodem vzniku úroku z prodlení a neměla vliv na neunesení důkazního břemene žalobce v daňovém řízení. Nebyla to tedy v žádném případě ani délka kontroly či kontrola samotná, jež by měla vliv na prominutí příslušenství daně. Obecně mohla daňová kontrola proběhnout tak, že s jejím výsledkem nemuselo být spojené doměření daně a tedy ani vznik prodlení. Úvahy žalovaného v tomto ohledu soud hodnotí jako přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Soud má za to, že ospravedlnitelný důvod nebyl v případě žalobce naplněn. Nebylo poté ani na místě následně postupovat v rámci správního uvážení (*může prominout*) o rozsahu přiznání prominutí, kde by se mohla nabízet potřeba úvahy správce daně, na kterou míří žalobce.
20. Ze shora uvedeného tedy plyne, že námitky uvedené žalobcem soud nemá za důvodné.
21. Nad rámec shora uvedeného soud uvádí, že žalobci nelze ani přisvědčit v jeho námitce stran zavinění délky daňové kontroly. Žalovaný se k namítaným údajným průtahům podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí, přičemž ze správního spisu neplyne, že by žalovaný v daňovém řízení porušil zásadu rychlosti. Tvrzení žalobce o pětiměsíčních prodlevách mezi úkony správce daně nemají oporu v realitě a spisu, žalovaný

k tomu uvedl, že seznam písemností ve spisu nemůže představovat kompletní obraz o průběhu daňové kontroly. Žalovaný v daňovém řízení nepřekročil lhůty stanovené procesními předpisy. Ostatně to žalobce ani nenamítal. S ohledem na náročnost a obsažnost daňové kontroly nelze mít v nyní projednávané věci za to, že by žalovaný nedostal své povinnosti postupovat při správě daní bez zbytečných průtahů. Sám žalobce v žalobě pak uvádí, že přiměřenost vyřízení určitého podání je třeba posuzovat z hlediska náročnosti řešené věci. Jak již uvedeno výše, žalovaný se namítanou délkou daňové kontroly a jednotlivých úkonů podrobně zabýval, přičemž náležitě odůvodnil tento časový interval. Odkazy na rozhodnutí NSS a Ústavního soudu v závěru žaloby (viz ke konci bodu 5 odůvodnění shora) nejsou na místě.

22. Žalobce dále odkazujíc přímo na body 14 a 15 odůvodnění rozsudku NSS ze dne 10. 1. 2019, č.j. 10 Afs 43/2018-45, namítal, že v dlouhých intervalech neměl svůj právní osud ve svých rukou a byl tedy odkázán na aktivitu a dobrou vůli žalovaného. S tím krajský soud s ohledem na shora uvedené též nesouhlasí. Úvaha NSS v citovaném rozsudku byla stručně řečeno taková, že pro posouzení situace je významná skutečnost, zda v řízení stanovená povinnost byla žalobci vždy zřetelná, zda snad nebyla překryta oprávněným očekáváním nebo dobrou vírou, resp., jak citoval žalobce, zda měla svůj právní osud ve svých rukou a nebyla odkázána na aktivitu žalovaného. V citovaném rozsudku však NSS dospěl k závěru, že případ žalobkyně není výjimečnou situací, v níž by důsledné užití právní normy mělo velmi tvrdé důsledky. Krajský soud k tomu dodává, že výjimečné okolnosti nespátřuje ani v tomto souzeném případě žalobce. Soud nemá za to, že ve věci žalobce došlo k aplikaci zákona, která by měla tvrdé a nespravedlivé důsledky na žalobce. Sám žalobce měl možnosti, jak se prodlení s úhradou daně vyhnout. Mimo jiné, daňové předpisy umožňují i legální postupy, jak efektivně uplatňovat různé daňové názory či daňové pojetí jednotlivých transakcí (účetních případů) výhodnější pro daňový subjekt, a to bez rizika vzniku úroku z prodlení. Je možné např. podat daňové přiznání na daňovou povinnost vyšší a následně sníženou povinnost podloženou odlišným názorem uplatnit v dodatečném daňovém přiznání. Ustanovení daňového řádu, včetně základních zásad daňového řízení nelze vykládat tak, že daňová kontrola má být zahájena vždy a za každých okolností co nejdříve tak, aby možná vzniklé úroky z prodlení byly minimální. Lhůty uvedené v § 148 daňového řádu v rámci soudní kontroly obstály i z pohledu jejich ústavnosti. V souzeném případě žalobce soud jakékoli specifické důvody pro dřívější zahájení daňové kontroly neshledal, žalobce je ani netvrdil.
23. Soud tedy uzavírá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nyní řádně odůvodnil svůj závěr zamítnutí žádosti o prominutí příslušenství daně. Zabýval se naplněním pojmu ospravedlnitelný důvod, přičemž nevycházel pouze z demonstrativního výčtu Pokynu GFR-D-21, ale zabýval se i žalobcem tvrzeným důvodem ospravedlnění, přičemž uvedl, na základě jakých konkrétních důvodů takový tvrzený důvod nepovažuje za ospravedlnitelný. Napadené rozhodnutí žalovaného tak netrpí nezákonností a je plně přezkoumatelné, a to i v intencích závazného právního názoru zdejšího soudu vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku původního rozhodnutí žalovaného. Nesouhlas žalovaného s názorem žalobce v sobě nemůže automaticky představovat nezákonnost.

24. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 17. března 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu